

[Thor kil Kristensen.]

tiske tendenser dernede. Konsekvensen heraf må så være, at den også yder sit bidrag til det vestlige forsvar, når det kan ske indenfor de rammer, der er skitseret, og som giver den formentlig bedst mulige sikkerhed for, at det, der foregår, bliver i fælles interesse.

Derfor kan vi tiltræde, at udenrigsministeren under det forestående NATO-møde går ind for, at Vesttyskland optages i det vestlige forsvar efter de i London skitserede retningslinier.

Der er visse specialspørgsmål, som jeg vil gøre et par bemærkninger om, og da først det spørgsmål, som har været diskuteret lidt, nemlig hvorvidt Danmark bør søge at blive medlem af den Bruxellesorganisation, der nu tænkes at omfatte 7 lande, nemlig, foruden de oprindelige fem, tillige Italien og Vesttyskland.

Der kan naturligvis også her siges noget for og noget imod. For deltagelse kunne måske tale dette, at derved fik vi direkte andel i de forhandlinger, der i Bruxellesorganisationen skal føres vedrørende kontrollen med oprustningen i Tyskland og vedrørende forsvarets nærmere udformning, og det ville altså give os en direkte indflydelse på Bruxellesorganisationens opbygning og på den del af det fælles vestlige forsvars udformning, som bliver forhandlet i Bruxellesorganisationen. Når jeg bruger udtrykket „den del“ af det vestlige forsvars opbygning, der forhandles i Bruxellesorganisationen, er det med velberåd hu. Det må nemlig stadig erindres, at hovedorganisationen for det vestlige forsvar er NATO. Bruxellesorganisationen er en mindre æske inden i NATO-systemet, og det er vel et spørgsmål, om man ikke bedst bevarer tyngdepunktet hos selve NATO, når ikke altfor mange stater optages i det mindre system inden i. Hvis Danmark og Norge blev optaget, kunne vel — det har jeg også set antydet — det spørgsmål rejses, om så ikke også Portugal, Grækenland og Tyrkiet skulle optages. Derved ville Bruxellesorganisationen blive et europæisk NATO. Det ville blive en forening af samtlige europæiske medlemmer af NATO, og det kan ikke være i nogens interesse — slet ikke i vor — hvis man forsøger at opdele

NATO, sådan at de to amerikanske NATO-medlemmer bliver mere isoleret fra de europæiske — tværtimod. Noget af det, der har givet NATO mest værdi og styrke, er netop den nøje tilknytning, som de to amerikanske stater har påtaget sig at give deres interesser til Vesteuropas forsvarsinteresser. Derfor vil jeg gerne understrege, at tyngdepunktet fremtidig stadig må ligge hos NATO, og det må være vor interesse at arbejde derfor.

Når jeg kommer til konklusionen af disse betragtninger for og imod, så skylder jeg at sige, at der er nogen i venstre, som har den opfattelse, at Danmark bør søge at blive medlem af Bruxellesorganisationen. Jeg regner med, at der i eftermiddag fra denne talerstol vil blive givet udtryk herfor. Den almindelige stilling i partiet venstre er imidlertid den, at vi mener, at man ikke bør foretage sig noget i øjeblikket. Hvad man senere kan finde sig foranlediget til at gøre, er der jo ingen grund til at tage stilling til i dag. Det må afhænge af den kommende udvikling og bl. a. af, i hvilken grad det lykkes, sådan som jeg og flertallet af venstre ønsker det, at lægge hovedvægten på NATO.

Jeg vil i denne forbindelse gerne gøre et par bemærkninger om den rent militære side af sagen og navnlig om den del af det militære problem, som har mest direkte betydning for Danmark, nemlig det, vi med et traditionelt udtryk fra NATO-diskussionerne kalder for dækning af NATOs nordflanke. Det er jo klart, at her bliver der større muligheder, når man får tyske tropper til rådighed, og navnlig bliver der større muligheder for en bedre landmilitær dækning af det slesvig-holstenske område, som har stor betydning for NATO, men som for Danmark specielt — naturligvis — har den særlige betydning, at det er porten til den sydlige del af den jyske halvø. Det er klart, at her bliver der større muligheder, når man får vesttyske tropper til rådighed. Men jeg vil gerne — og gør det meget stærkt — understrege, at dette betyder ikke, at dækning af nordflanken fortrinsvis er et tysk problem. Jeg vil gå videre og sige, at det er heller ikke fortrinsvis et Bruxellesorganisationsproblem, men det er et NATO-problem. Spørgsmålet om nordflanken har meget stor betydning for NATO